

Νοσοκομείο που «νοσεί» πώς μπορεί να σώσει; (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 6, 2016

Ο εκτός Εκκλησίας άνθρωπος της Δύσης είναι αφώτιστος. Και αφού δεν έχει εμπειρίες και δεν καταδέχεται να ακούσει την αλήθεια από τους **γνήσιους θεόπτες, τους αγίους της Εκκλησίας μας**, δεν μπορεί να καταλάβει τι σημαίνει Αλήθεια. Επιχειρεί να σχετικοποιήσει τα πάντα περί την αλήθεια. Θέλει να προωθήσει, το αμαρτωλό θέλημά του και την προσπάθεια να κάνει πονηρούς ελιγμούς, μη ελεγχόμενος από την οδό της αλήθειας, σχετικοποιώντας ή αμφισβητώντας τη γνησιότητα και την καθαρότητα της Εκκλησίας, η οποία τον ενοχλεί και μπαίνει εμπόδιο.

Λέει πως χρειάζεται εξαγιασμό η Εκκλησία. **Ποιος όμως θα την αγιάσει έτι περισσότερο την Εκκλησία και με ποια προσόντα;** Ο ασθενής θα διδάξει στους γιατρούς και στους νοσοκόμους πώς να αποκτήσουν την υγεία τους; Είναι δυνατόν; Δεν είναι πλήρης παραλογισμός; **Αυτό εννοεί το μήνυμα το εξ Εσπερίας προερχόμενο. Το πλάσμα θα διορθώσει, θα διδάξει, θα συμπληρώσει τον Δημιουργό.**

Αλήθεια, όταν κάποιος αρρωσταίνει, τι νοσοκομείο αναζητά, για να θεραπεύσει το σώμα του; Μήπως νοσοκομείο αμφιβόλου ιστορικού ως προς τα θεραπευτικά του αποτελέσματα ή αμφιβόλου καθαρότητας και ικανότητας των γιατρών και των μέσων θεραπείας που διαθέτει; Καθόλου, βέβαια. Κι αν αντιληφθεί κάτι τέτοιο, το αποφεύγει ή αν χρειαστεί, το καταγγέλλει στις αρμόδιες υπηρεσίες. Φεύγει μακριά, διότι υπάρχει κίνδυνος, αντί να θεραπευθεί, να μολυνθεί θανατηφόρα.

Πόσο μάλλον και απείρως περισσότερο ισχύει αυτό για το **νοσοκομείο των ψυχών**, που έχει την «ευθύνη» να τις οδηγήσει ενώπιον του Θεού, στην αιώνια μακαριότητα. **Που το εμπιστεύονται οι ψυχές με κάθε βεβαιότητα, πληροφορημένες από τους αγίους για τις αγιοπνευματικές εμπειρίες, για την παρουσία του Θεού μέσα σ' αυτήν.** Που γεύονται από εδώ τη βεβαιότητα της σωτηριώδους δύναμή της. Πώς μπορεί αυτή «η Κιβωτός Σωτηρίας» να «μπάζει»;

Είναι δυνατόν να έκανε «μισές δουλειές» ο Θεός Λόγος; **Από τη μια να ενανθρωπίσει ως ο έσχατος πάντων των ανθρώπων, να ταπεινωθεί μέχρι εσχάτων, να πάθει, να σταυρωθεί, να ταφεί κι όλα αυτά για το αγαπημένο του δημιούργημα, τον άνθρωπο, για να τον επαναφέρει στην παλιά του δόξα κι ακόμη πιο ψηλά κι από την άλλη να τον αφήσει σε μια «τρύπια κιβωτό» μέσα στον ωκεανό, για να ελπίζει στη σωτηρία του;** Είναι δυνατόν

ο Χριστός να μας άφησε Εκκλησία έστω και ελαφρώς «λερωμένη», ακάθαρτη, ελαττωματική και να χρειάζεται εξαγιασμό, καθώς ο «ηγέτης της παποσύνης» διαφαίνεται;

Δεν μάθανε οι αιρετικοί πως η Εκκλησία του Χριστού, η Μία Αγία Καθολική Ορθόδοξη και Αποστολική Εκκλησία είναι «**ιατρείο ψυχών και σωμάτων**»; Είναι δυνατόν να μην έχει τον πλήρη αγιασμό, για να μπορεί να αγιάσει; Είναι δυνατόν το νοσοκομείο, στο οποίο ερχόμαστε να θεραπευθούμε, να είναι μολυσμένο και να μην έχει πλήρως καθαριστεί και απολυμανθεί; Το λερωμένο δεν μπορεί να καθαρίσει κάτι άλλο, διότι απλώς θα μεταδώσει τη λέρα του και τα μικρόβιά του. Είναι δυνατόν, ο ενανθρωπίσας Υιός και Λόγος του Θεού, ο Ιησούς Χριστός, να μας άφησε «ελαττωματική», «λερωμένη» Εκκλησία; Να θυσιάστηκε, να έχυσε το αίμα του για τα παιδιά Του και να άφησε παρακαταθήκη ένα ψεύτικο και «νοσούν» Νοσοκομείο; Όχι. Άφησε το πλέον εγγυημένο και αγιασμένο σωστικό θείο εγκαθίδρυμα.

Η Πεντηκοστή είναι η γενέθλιος ημέρα της Εκκλησίας. Στην υμνολογία της ημέρας διαβάζουμε τροπάρια, που αποδίδουν με ακρίβεια και σαφήνεια το νόημα της εορτής: *«Τὴν μεθέορτον πιστοί, καὶ τελευταίαν ἑορτὴν, ἑορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ, τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὡσπερ ἐν εἴδει γλωσσῶν, καὶ Μαθητὰς ἐφώτισε, καὶ τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε. Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον, ἐφώτισε».* (Κάθισμα του Ὁρθρου).

Επαγγελίας και προθεσμίας συμπλήρωσις: Κατά την Πεντηκοστή έγινε η συμπλήρωσις, η εντελής πλήρωσις (η τέλεια ολοκλήρωση) της υπόσχεσης ότι θα κατέβει το Άγιο Πνεύμα στην Εκκλησία και στον καθορισμένο χρόνο.

«ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ» (Ιω. 15,26). Στην Εκκλησία είναι παρόν το Άγιο Πνεύμα και μαρτυρεῖ στις ψυχές την αλήθεια του Χριστού στην πληρότητά της.

«καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου» (Πραξ. 2,4), γράφει για τους Αποστόλους. **Τους καθοδηγούσε και τους έλεγχε στο λόγο το Άγιο Πνεύμα. Ήταν θεόπνευστοι οι λόγοι τους.** Είναι δυνατόν να αφήνει κενά στις «πληροφορίες» που παρέχει σε κάθε καλοπροαίρετη και καθαρή ψυχή;

«Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, Ὁμοούσιε καὶ Ὁμόθρονε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι». (Ιδιόμελο του εσπερινού της Πεντηκοστής)

Απόδοση: «Όλα τα παρέχει προς σωτηρία το Άγιο Πνεύμα. Αναβλύζει τον προφητικό

λόγο, τελειοποιεί τους ιερείς. Διδάσκει την άνωθεν σοφία στους αγραμμάτους. Ανέδειξε αληθινούς θεολόγους τους ψαράδες. Καταρτίζει με κάθε πληρότητα και τελειότητα το θείο καθίδρυμα, την Εκκλησία. Εσύ που έχεις την ίδια ουσία και κάθεται στον ίδιο θρόνο με τον Πατέρα και τον Υιό, Παράκλητε, Άγιο Πνεύμα, δόξα σε σένα». (Παράκλητος= Αυτός που παρέχει βοήθεια, στήριξη και παρηγοριά, ο παρήγορος, ο διδάσκαλος)

«Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ ζωσα πηγὴ νοερά, Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως, ἀγαθόν, εὐθές, νοερόν, ἡγεμονεῦον καθαῖρον τὰ πταίσματα, Θεὸς καὶ θεοποιοῦν, πῦρ, ἐκ πυρὸς προϊόν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφητῆται ἅπαντες, καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν. Ἐένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον εἰς νομὰς χαρισμάτων». (Ιδιόμελο των αίνων)

Θα μείνουμε στη φράση: *«δι' οὗ Προφητῆται ἅπαντες, καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν».* Μας λέει ξεκάθαρα πως όλοι οι Προφῆτες, οι Απόστολοι και όλοι οι άγιοι, που είναι μέλη της Εκκλησίας, στεφανώθηκαν με το Άγιο Πνεύμα. Αυτοί, βέβαια, είναι οι στυλοβάτες στην Παράδοση της Εκκλησίας. Αυτοί είναι οι φορείς των εμπειριών. Αυτοί μας διδάσκουν, πως η Εκκλησία μας είναι χώρος και τόπος αγιότητας και ποτέ δεν είπαν ή εννόησαν πως χρειάζεται κάτι για να συμπληρωθεί. Διότι οι ίδιοι, οι Απόστολοι, την ημέρα εκείνη *«ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου»* (Πραξ. 2,4)

Η Εκκλησία είναι ο ίδιος ο Χριστός παρατεινόμενος στους αιώνες και, όπως ήταν Εκείνος αναμάρτητος: *«τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;»* (Ιω.8, 46), έτσι και η Εκκλησία του συνεχίζει να είναι καθαρῆ, ἀσπιλη, ἀμόλυντη: *«οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναικῆς ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ καθάρισας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι, ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ἑαυτῷ ἔνδοξον τὴν ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾗ ἁγία καὶ ἄμωμος»* (Εφ. 5, 25-27).

Μετέχοντας των χαρίτων της Εκκλησίας ο άνθρωπος, μετέχει της θεότητας κατά χάρη. Είναι έτοιμος να συγκατοικήσει εις τους αιώνες με το Θεό πρόσωπο προς πρόσωπο, καθως λέει ο Απόστολος Παύλος: *«βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθην»* (Α΄ Κορ. 13, 12). Πως θα δούμε πρόσωπο προς πρόσωπο, όταν δεν έχουμε καθαριστεί από εδώ; Κι όταν το καθαριστήριο που πλενόμαστε είναι τελείως καθρό και απολυμασμένο, μόνο τότε θα βγούμε καθαροί για την άλλη ζωή, να συναντήσουμε το Φως της αιωνιότητας, δηλαδή το Χριστό. Γιατί, **όσο κι αν προσπαθούμε μόνοι μας, δεν γίνεται η κάθαρση, παρά μέσα στην αγία μας Εκκλησία, με τα εγγυημένα από το Χριστό καθαριστικά και θεραπευτικά μέσα που διαθέτει.**

Στην αγία μας Εκκλησία όλα είναι τέλεια. Στον άνθρωπο μένει και στην προαίρεσή του, να πλησιάσει, να μπει, να δοκιμάσει, να αγιαστεί και να φωνάζει ασταμάτητα σε κάθε αμφιβάλλοντα νου: «Έρχου και ἴδε» (Ιω. 1, 47).

Κιλκίς, 2-2-2016